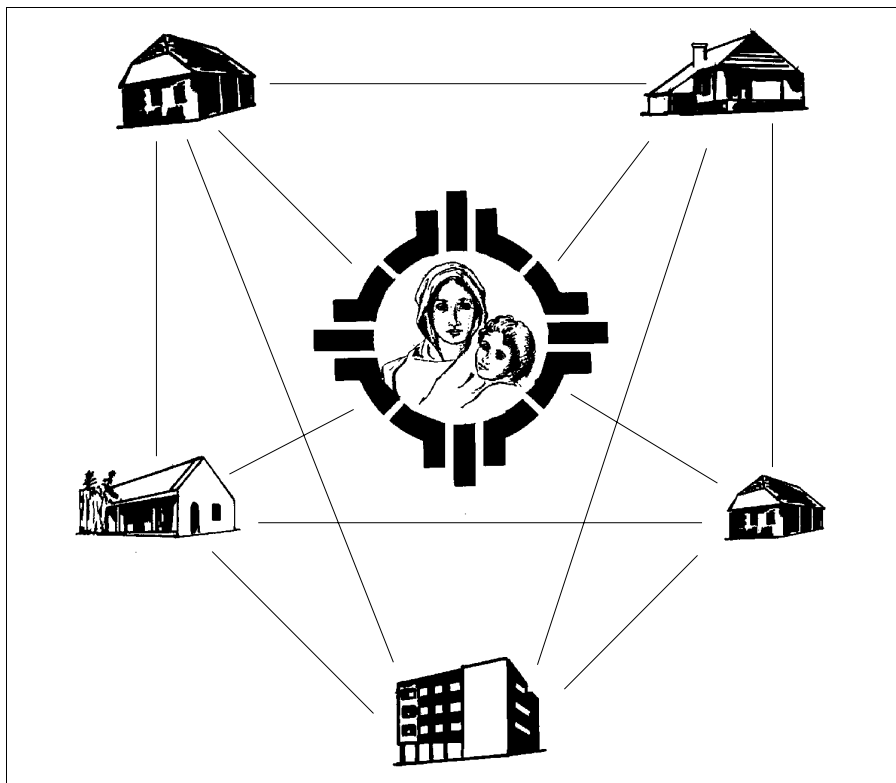

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1996. április, VI. évf. 1. (17.) szám

ÜNNEPEINK A CSALÁDBAN

OÁZIS

1996. április
VI. évf. 1. (17.) szám

A Magyar Schönstatti
Családmozgalom lapja
Ingyenes katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó:

Gódány Róbert és Rita
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel.: 87/479-205

Tipográfia:

Palásthy Imre

Rajzok:

Pfützner Tibor

Szerkesztették:

Csermák Kálmán és Alice
Endrédy István és Cecília
Gódány Róbert és Rita
Gábor Miklós
Körmendiné Oláh Gyöngyi
Ther Antal és Ágnes

KOPOGTATÓ

— *Jobb lett volna, ha ugyanabban az időben jössz — mondta a róka. — Ha például négykor érkezel majd, én már háromkor elkezdek örülni. Minél előrébb halad az idő, annál boldogabb leszek. Négykor már tele leszek izgalommal és aggodalommal. De ha csak úgy, akármi-kor jössz, sosem fogom tudni, hány órára öltöztessenem díszbe a szívemet... Szükség van bizonyos szertartásokra.*

— *Mi az, hogy szertartás? — kérdezte a kis herceg.*

— *Az is olyasvalami, amit alaposan elfelejtettek. Attól lesz az egyik nap más, mint a másik, az egyik óra különböző a másiktól.*

(A. de Saint-Exupéry: A kis herceg)

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.
Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

A következő számunk témája:

A hétköznapiok megszentelése

Beküldési határidő: 1996. május 31.

Amikor a menny és a föld közeledik egymáshoz

A schönstatti ember a jeleket figyeli és értelmezi. A jelek segítségével fordul a másik ember felé. Az ünnep is jel. Azt jelzi, hogy közel van hozzánk az Isten, vagy azt ünnepeljük, amikor közel volt hozzánk az Isten. Például a megismerkedésünk, a házasságkötésünk, a gyermekeink születése, megkeresztelése és sok más „jeles” nap alkalom az ünneplésre. Amikor ünnepeünk, a menny és föld közeledik egymáshoz.

Az ünnepléshez segít sok jó, régi szokás is. Az ilyen hagyomány olyan, mint egy edény, amelyben az isteni és az emberi együtt van.

A jó családi ünnepi szokásrend biztosíték az eltömegesedés ellen, és ezért nekünk feladatunk egy új, magyar, keresztény családkultúra kialakítása. A modern ember életébe így tudjuk beültetni a kereszténységet.

Az ószövetségi ember ma is az asztalközösséget az Istennel való közösségnek fogja fel. Ennek továbbélése a szentmise és az agapé, amely már családi ünneplés is. (A szentmise ünnepléséről bővebben már szóltunk egy korábbi számunkban.)

Az ünnep természetéhez tartozik az öröm.

Az ember öröm iránti vágya ősi ösztön, ezért az örömhöz való jog az ember elidegeníthetetlen joga... Aki nem örömmre neveli magát és másokat, azok a természet elvadításán és megcsonkításán dolgoznak. Kentenich atya szeretné az egyház örömét szervesen összekapcsolni a szellemi és az érzéki-érzelmi örömmel. A keresztényeknek ez az öröme ugyanis így az egész embert eltölti. Mivel Istenből ered a keresztények öröme is, ezért nem leszünk „szomorú szentekké”, amikor Isten kezéből készségesen elfogadjuk a szenvedést. Egy kereszténynek minden oka megvan az összes örömről, amire egy embernek csak oka lehet. *Tudja, hogy él az Isten.*

Az Anyaszentegyházzal évről évre átéljük és mindig mélyebben Krisztus misztériumát.

Átéljük az egyházi évet annak feszültségeivel és feloldásaival, annak hullámozásával. Észre vesszük, hogy minden, amit gondolunk és érzünk, amit csak akarunk és szeretnénk, értelemszerűen felcsendül az egyházi évben. Egyszer az öröm, aztán megint a mély szomorúság vagy az erős vágyakozás...

A szívünkben és a házasságunkban is állandóan jelen van a keresztény élet teljessége. Ha azonban az ember erre gondolva csak annyit mondogat, hogy jó életet akarok élni, akkor nem halad előbbre, nem növekszik benne a csíráként

belehelyezett élet. Ki kell emelni egy bizonyos nézőpontot, és hosszabb ideig egyoldalúan azt kell hangsúlyozni, anélkül, hogy a többi tagadnánk vagy elhanyagolnánk. Csak így fogunk növekedni a keresztyén életben.

Adventben alakítsunk ki a családban adventi szokásokat. Legyenek például közös adventi imáink és énekeink. Határozzuk meg ezek időrendjét is! Fogalmazzuk meg kéréseinket és jófélételeinket!

Minden adventi szokás mögött az a legfontosabb, hogy ott éljen szívünkben a hívás és a vágy: Jöjj el hozzánk, Jézus!

Isten szeretne hozzánk jönni, velünk élni. Szeretne minket még bensőségebben is megajándékozni valamivel.

Adventben ez a lényeg: feléje fordulunk és várunk rá. Beengedjük, ha kopogtat. Hitünknek nagy igazsága, hogy Isten nem valahol messze trónol, hanem idejön közel hozzánk. A gondunkat viseli mindennap, szól hozzánk és szeretetének számtalan jelével ajándékoz meg minket.

Adventben az Ő jövetelére váró magatartást gyakoroljuk. Reggel, amikor felkelek, megkérdem: „Hol fogok ma találkozni Veled? Mit készítesz ma nekem? Hol fogsz ma velem szeretetben egyesülni? Hol fogsz ma kereszt által nagyobb szeretetre hívni és tanítani?

Ennek a lelkületnek bizonyos nyugalom az előfeltétele, bizonyos összeszedett nyugalom.

Összeülünk és együtt énekelünk vagy olvasunk egy adventi történetet.

Isten a gyermekkéválás útján lett emberré. Nekiünk a gyermekkéválás útján kell megistenülnünk, nemcsak advent négy hetében, hanem életünk végéig.

Karácsonykor azt ünnepeljük, hogy Isten emberré lett, mert közel akart lenni hozzánk. Összekapcsolta magát a mi emberi természetünkkel.

A háziszentélyünk a mi Betlehemünk. A házasság szentségében Isten a mi számunkra is megszületett. Gazdagnak érezzük magunkat, mert Isten közöttünk van. Ezért mi is megajándékozunk egymást. Aki nagy örömet él át, az szívesen ajándékoz meg másokat is.

A karácsony az Úr jelenlétének ünnepe.

A Szűzanyát kérjük, hogy mint anya és nevelő gondoskodjék arról, hogy Jézus állandóan jelen legyen otthonunkban.

Szívünk azonban nem mindig szabad Isten számára, mert nagyon függünk mindenféle dologtól. Szükségünk van tehát arra, hogy kötelékeinket, melyek akadályozzák Isten felé való haladásunkat, feloldjuk.

A nagybőjt ennek az ideje. Isten hív minket házastársunkon át, egy váratlan feladaton át. Ilyenkor a legnagyobb akadályt az önmagunkhoz, terveinkhez, vágyainkhoz való túlzott kötődés jelenti.

Szívünk felszabadításának van egy aktív és egy passzív útja.

Az aktív tisztulás azt jelenti, hogy lemondok azokról a dolgokról, amelyekhez az érzékeimmel ragaszkodom.

A nagybőjt a lemondás ideje, de nem az öncélú lemondásé. Az a cél, hogy felszabaduljak és képes legyek még jobban szeretni. Lemondok pl. több saját kívánságomról, csak hogy jobban kifejezhessem a házastársam iránti szeretetemet, és örömet szerezzek neki.

Passzív tisztulásnak mondjuk azt, amikor Isten tisztogat bennünket. Elveszi pl. a jóérzésünket. Házastársam az idegeimre megy, nem bírom megérteni, kétkedem a jóindulatában, csalódom benne stb. Hogyan válaszolok erre? Tudok-e minderre szeretettel igent mondani?

Az áldozatokat felajánlom Jézusnak, és kérem, hogy áldja meg családunkat.

Az is előfordul, hogy közösen egy nehéz keresztet kapunk. Bizonyos értelemben az Isten-szeretők mindig nagybőjtben élnek. A helyük egyszerűen ott van a Golgotán, ahol Krisztussal együtt, Máriával együtt a Mennyei Atyának ajándékozzák magukat. „Ne az én akaratom, hanem a Tied teljesüljön!”

A nagyböjti időben különösen is hangsúlyozzuk a kereszt jelentőségét. Először is a házastársunkhoz fordulunk: „Mindennél fontosabb vagy nekem!” Egy másért hozott áldozatainkat ajánljuk fel a kegyelmi tőkébe. Kérjük meg egymást, adjunk alkalmat áldozatkészségünk gyakorlására.

Húsvét titkát a keresztény nép alig ünnepli. A húsvét ugyanis egészen más, mint pl. a karácsony.

A jászolban fekvő kisdud megérinti a szívünket. A feltámadt Úr alig érint meg valakit. Miért van ez így? Azért, mert a feltámadott dicsőségét a szívünkben is alig észleljük. Éreztük-e már a feltámadott Üdvözítő dicsőségét a szívünkben? A keresztre feszített Jézust könnyű átélni az életünkben, de át lehet-e egyáltalán valahol is élni a feltámadt Krisztust?

A házasság szentségében Krisztus jelen van. Az Ő feltámadott dicsőségét ott érezhetjük meg, ahol és amikor mélyen megnyílunk Isten felé. Ilyenkor aránylag könnyen felfedezzük Istent minden dolog mögött.

Akkor vagyunk mi is húsvéti emberek, ha erősen él bennünk a kívánság, hogy mindenben teljesítsük Isten akaratát.

A húsvéthoz szorosan hozzátartozik az Istenben való öröm. Ez bizonyos fajta boldogság, mely betölti szívünket, ha Istenre gondolunk, aki a feltámadt Üdvözítőben jelen van köztünk. Végso soron ilyenkor az a vágy fűt bennünket, hogy Istenhez mindvégig hűségesek legyünk. Ebben rejlik a házasság felbonthatatlanságának titka is. Ezt nem szabad csupán terhes kötelességként kezelni.

A házasságban a társamban Isten jön felém, és amikor házasságot kötök, az Ő akaratával egyesülök. Ha a feltámadt Úr dicsőségét megtapasztaltam a szí-

vemben, akkor él bennem a kívánság, hogy életem nagy szerelméhez mindvégig hűséges legyek.

Húsvét azt jelenti az életünkben, hogy felragyog bennünk a feltámadott világoossága. Ettől életünk megmagyarázhatatlanul szép és ragyogó lesz.

Május következik húsvét után, amikor is a Szűzanya kézenfogja gyermekeit, és mindezt megtanítja nekik, mert egyedül olyan buták és ügyetlenek.

A Szűzanyával minden olyan egyszerű! Csak szeretni kell őt, és akkor felfedezzük szívében a keresztény hit valamennyi titkát. Neki adjuk májusi virágainkat, a szeretetből fakadó kis ajándékainkat, ő pedig a szívét ajándékozza nekünk.

Pünkösd a Szentlélek eljövételének ünnepe. Mire gondolunk, amikor a pünkösd szót halljuk? Mi kötődik hozzá? Hogyan működik bennünk a Szentlélek?

Van olyan munka, amikor az ember kényszerűen végzi a feladatát. Van azonban olyan is, amikor szívesen, sőt szenvedélyesen dolgozunk. A szenvedély hajtóerő a szívünkben, ami Isten, az emberek, a munka és minden fontos dolog felé indít bennünket.

A Szentlélek, mint hajtóerő sajátos lelkületet eredményez. Kifejti tevékenységét olyan emberben is, aki hitetlennek vallja magát. A Szentlélek működésének gyümölcse az, ha örülni tudunk annak, hogy másoknak jól megy a soruk, hogy mások jól megértik egymást, ha örülünk a békének, ha nagylelkűek és türelmesek vagyunk mások hibáival szemben, ha örööm van a munkámban akkor is, ha nehéz.

A Szentlélek megerősíti a személyiséget. Aki örül a munkájának, mások örömeinek és türelmes mások hibáival szemben, erős személyiség.

A Szentlélek érzékelhető, új erőt jelent az életünkben. Ezt nem tudjuk mi magunk létrehozni, gondolkodás útján nem nyerhető el.

A Szentlelket kérni kell, imádkozni kell érte. Úgy, ahogy az apostolok is összegyűltek a Szűzanya köré és együtt imádkoztak, „kilencedet” tartottak a Szentlélekért.

Üljünk le mi is a Szűzanya képe elé és imádkozzunk a Szentlélekért!

Mint házaspár is megkapjuk a Szentlelket. Benne leszünk képesek örülni egymásnak, a gyerekeinknek, az új lakásnak, a munkának, barátoknak stb.

A Szentlélek nagylelkűvé tesz, így elsiklunk egymás hibái felett, nem lesz központi téma belőle, hanem a hibák ellenére is örülni tudunk egymásnak. Erre a magunk erejéből képtelenek lennénk az eredeti bűn miatt.

Engedjük hatni magunkban a Szentlelket, hogy megmutathassa nekünk, hogy mi a családunk eredeti *hivatása és milyen sajátos módon éljük meg ünnepeinket!*

Hétköznapi ünnep

Férjemet el akarták küldeni a munkahelyéről. Erre már régóta próbáltunk felkészülni lélekben, ami azonban különösen fájdalmasan érintett bennünket az az volt, hogy a becsületét is próbálták aláásni és igaztalan vádakkal illették. Eből adódó feszült, ideges légkörben ültünk le a szokásos esti imánkhoz. Szeretünk volna tulajdonképpen túl lenni már az imán is, hogy azután nyugodtan idegeskedhessünk tovább. Türelmetlenségemet növelte, hogy aznap éppen a legfiatalabb gyerekünk volt az imafelelős, aki kivételesen egy imakönyvet emelt le a polcról, hogy abból szeretné az imát vezetni.

— Még csak ez hiányzott! — gondoltam magamban. — Így reggelig is el fog tartani az ima, mert a második Gábor még igencsak lassan olvas.

— De ne a leghosszabb szöveget válaszd lehetőleg! — mondtam fáradtan a buzgó imafelelősnek.

Elkezdtük az imát. Gondolataim százfelé szaladtak, egyszer csak megütötte a fülemet és a szívemet: „...segítsd meg ellenségeimet, hiszen ők is a te gyermekeid, az én testvéreim. Törölj ki szívedből minden nehezteletést, még akkor is, ha ellenem törnek, s meg akarják keseríteni életemet. Segíts megértenem, hogy az én küldetésem is hozzájuk szól!...” — szótagolta Gábor az imát.

Összenéztünk a férjemmel. Ez nekünk szólt!

Szégyenemben és meghatottságomban sírva fakadtam. Gábor csodálkozva nézett körül, mi rosszat mondott?

— Tudod, most igazi Gábor angyal voltál, mert Isten üzenetét olvastad fel nekünk!

Házassági évforduló

Pár éve Tilmann atya egyik előadásában beszélt arról, hogy a házasság szentségét, a házassági évfordulót méltóbb módon is lehetne ünnepelni. Rajtunk áll, hogy azt széppé tegyük.

Ez a gondolata olyan mélyen megmaradt bennünk, hogy elhatároztuk, a következő házassági évfordulónkat másképpen ünnepeljük, mint eddig.

Még nincs hagyománya az ilyen ünneplésnek, így elterveztünk egy kis liturgiát, és a házassági évfordulónkat megpróbáltuk tartalmasabbá, mélyebbé tenni. Nem csupán a virág átadására, az ünnepi vacsorára, az esküvői kazettánk meghallgatására szorítkozni.

Azzal kezdtük, hogy előkészítettük az asztalt egy alkalomhoz illő terítővel. Rajta kétoldalt egy-egy szép hosszú gyertya égett, középpütt gyönyörű virágcsos-

kor, előtte az esküvői kereszt és egy kettős osztású fatál. Ez utóbbi nagyon kedves számunkra, mert még az eljegyzésünkre kaptuk. Ezen volt annak idején a két gyűrű. Kikerestünk két vagy három szentírás helyet, amelyek úgy éreztük, összecsengenek a házasságunkkal, életünkkel. Választottunk 6-7 gitáros éneket a kedvenceinkből, könyörgéseket írtunk, és előkerestük a házasságkötés templomi liturgiájának szövegét. Megterveztük a pontos sorrendet, hogy mi mi után következzen, és miután a gyűrűket is kiraktuk a fatálra, elkezdtük az ünneplést. Kb. 1-1,5 órára sikerült. Újra felhúztuk egymás ujjára a gyűrűt, megújítottuk az eskünet, és saját szavainkkal imádkoztunk egymásért.

A rákészülés komolysága megadta az ünneplés mélységét és méltóságát. Örülnénk, ha a házassági évfordulóinkat a következő években is hasonló módon tudnánk megünnepelni.

Ünneptől ünnepig élünk

Már elég népes család vagyunk, ünnepeink hagyományai közel tíz éve alakulnak. Sokat hoztunk otthonról is mindkét ágon, s azóta hozzátettük a magunkét. A karácsony és a húsvét megünneplésén kívül számtalan lehetőség nyílik, hogy ünneplőbe öltöztessük szívünket, otthonunkat, magunkat. A születésnapok gyertyás köszöntései és a névnapok adják az alapot ünnepi naptárunkhoz. Még el sem fújtok az aktuális gyertyákat, de már minden gyerek azt kérdezi: „Ki lesz a következő?” S azt még a hároméves is tudja, hogy ilyenkor ünneplőbe öltözünk, és ajándékot készítünk. Titokzatosság lengi be a házat, itt is, ott is csomagolópapírok zörögnek, rajzok, „műalkotások” készülnek. Majd az ünnepelt elé nagyságrendben odavonul a család apraja-nagyja, s rázendítünk valamelyik köszöntő énekre. (Serkenj fel..., Boldog születésnapot..., Áldjon meg téged az Úr!)

Halottak napja, halálozási évfordulók, a jelentős egyházi ünnepek is sajátjaink, és a nagycsalád, keresztgyerekek, barátok ünnepei még dúsabbá, szebbé tesz az ünnepi naptárunkat. Így szinte ünneptől ünnepig élünk. Eljegyzésünk, házassági évfordulónk, keresztelési évfordulók is mind ünnepi alkalmak.

A közelmúltból két szép ünnepünk említésre méltó.

Tavaly farsangkor jött az ötletünk, hogy nem csak bálokon, bulikon és házon kívül lehet jót mulatni, hanem rendezhetnénk egy *családi farsangot*. Kitzűtük az időpontot, és mindnyájan készültünk rá. Feldíszítettük a lakást, süttöttünk, szép asztalt terítettünk, s jelmezbe öltöztünk. Gyerekeink azóta is emlegetik: „Ugye idén is lesz perecrágó verseny, és ugye Papa, te Mama leszel, és Mama te Papa?”

Idén szilveszterkor pedig körbeültük az ünnepi asztalt, és mielőtt elfogyasztottuk volna a virslit, s koccintottunk volna, egy spontán ötletből kiindulva

megalkottuk egy nagy rajzon a *Hálaadás Házát* 1995-ben. Az évszámot színéssel írtuk, hogy a szín tükrözze vidám vagy szomorú volt-e 1995. Háromévesünk feketének ítélte, mert előtte épp összekapott valakivel, de a többiek vidám, világos színeket javasoltak. A ház fölötti felhőkre írtuk a rossz, nehéz eseményeket, mindenki csak egyet. A papír többi része: ablakok, ajtók, virágok a kertben stb., mind mind a köszönet jele volt. Mire elkészültünk, csak föl kellett olvasni, miért is adunk hálát az év végén. Így mindnyájunknak szép emléke maradt a hálaadásról, s a házat évek múlva biztos nagy érdeklődéssel fogjuk olvasni, mint a múlt egy értékes darabját...

Kettesben

Jó dolog, ha az örömteli ünnepek sorában első helyen áll a házassági évfordulónk. Ennek megünneplésére egy sajátos, továbbfejleszthető módszert szeretnénk átadni.

Évek óta egyre tudatosabban törekszünk rá, hogy a nyár közepére eső házassági évfordulónkat kettesben töltsük, gyerekek nélkül, távol otthonunktól. Így a nyaralásunk nem pusztán pihenés, hanem megpihenünk egymás szeretetében. (Külön jó, ha ezt a hetet a családnapi utánra tudjuk ütemezni, így méltó folytatása lehet annak.)

Hogy ez sikerüljön, tapasztalataink alapján néhány gyakorlati jótanács:

- Legalább négy napra utazzunk el!
- Megbízható rokonokhoz, ismerősökhöz helyezzük el a gyerekeket, s ne telefonáljunk minden nap haza, hogy rendben mennek-e a dolgok! Ha lehet, egyáltalán ne telefonáljunk haza!
- Bármilyen kedvesen is invitálnak a rokonok és ismerősök, hogy náluk szálljunk meg, udvariasan utasítsuk vissza! Így elkerülhetők a feszélyezett órák, amelyet nem tölthetünk együtt. (Pedig ezért utaztunk el.)
- Ehhez bizony némi pénzre is szükség van. De vannak hazánk eldugott szép vidékein olcsó, kényelmes panziók. Engedjünk meg magunknak az ünnep alkalmával egy-két éttermi vacsorát. S egyáltalán törekedjünk az udvarlás, jegyesség időszakából valami kedveset, szépet visszahozni. (Magam is örömmel emlékszem vissza egy évekkal ezelőtt közösen szedett nagy mezei virágcsokorra.)
- Ne zsúfoljuk programokkal tele ezeket a napokat! Van, akinek az erdei séta jelent felüdülést, és van, akinek egy kiállítás. Fontos, hogy mindkettőnk öröme szolgáljon ez a kis idő, hogy házastársi szeretetszövetségünk megerősödjön, s valóban elidőzzünk egymásnál.

Így legyen nálunk is, nálatok is és sokaknál!

Levél Erdélyből:

Ünneppé vált hétköznapok

Mindannyian érezzük, és én gyakran hangsúlyozom, hogy nálunk minden hétfvége ünnep, amikor együtt lehet a család.

A Jóisten három gyermekkel ajándékozott meg. A falunkban csak négyosztályos iskola van, és a kislányunkat az ötödik osztályba városba kellett adjuk, kollégiumba. Nem tudtuk elképzelni, hogy egy ekkora gyerek, aki nem volt még távol soha, hogy fog nélkülözni minket, és mi őt. Mielőtt mindez bekövetkezett volna, barátaink által meghívást kaptunk családnapokra, Óbudavárra. Az isteni gondviselésnek köszönhetően csodálatos módon a nagy távolság és a határ ellenére félénken bár, de sikerült ott lennünk. A fokozatos feloldódás, a közösségi élet, az önzetlen szeretet és az előadások jelentős határkőnek számítanak személyes, valamint családi életünkben. Az első gyümölcs akkor érett be, amikor még iskolakezdés előtt, egy szentmise után a Szűzanya oltáránál feleségem kislányunkat a Szűzanya gondviselésére és oltalmára bízta. Azóta két év telt el, és ez a bizalom nagy örömeinkre szolgál. Így válnak a hétfvégeink ünnepekké, amikor teljes a család az asztal mellett, egymásra tudunk figyelni, és a háziszentélyben a legkisebb fiunk, aki már kilenc éves, azt mondja, hogy: „Oly jó együtt lenni itt Veled!”

Sajnos az utóbbi két évben nem sikerült résztvennünk családnapokon, de a gondviselés csodálatos módon megmutatja, hogy a Szűzanya itt van velünk, és kísér bennünket.

Mint minden keresztény család számára, nekünk is a karácsony az, ami kimagasló ünnepnek számít. Advent első napján résztvettem egy imanapon. Arra a kérdésre, hogy „Mit ajándékozol a születendő kis Jézus számára?”, azt válaszoltam, hogy minél több szeretetet családom és embertársaim számára. Ahhoz, hogy ez sikerüljön, úgy határoztam, Kentenich atyához szegődöm, és a kilenced által vele együtt kérem ennek valóra váltását. A kegyelem karácsony másodnapján veled hatalmas, amikor a feleségem közölte, hogy úgy lehet, áldott állapotban van. A helyzet pár nap múlva vált komolyra, amikor a Magzatvédő Társaságnál végzett vizsgálat ezt megerősítette. Nem lennék őszinte, ha azt írnám, hogy nagy volt bennünk a lelkesedés az újabb családtag iránt, hiszen itt Erdélyben elég mostoha körülmények adatnak erre. Ilyen gondolatok közepette érkezett a gondviselés az Oázis novemberi száma által. Nagy szükségünk volt rá. Már az első oldal minden szava hatásos kopogtató volt. Ugyanígy Tilmann atya szavai is csodálatos ünneppé varázsolták napjainkat, ahol azt írja: „Schönstattban szívesen használjuk ezt a mondást: Anyánk majd gondoskodik! Nem engedjük a gondokat eluralkodni, hanem remélünk. Mégpedig mindig konkrétan, amikor valami gondunk van, mondjuk: Te majd gondoskodszt róla! Most Te jössz!”

Torta és kuglóf

A mi nagy családjunkban a kerek torta és a közepén lyukas kuglóf a két „kiemelt” sütemény. Az első csak a születésnapokon, a másik pedig csak a névnapokon kerül az ünnepi asztalra. Egy másik különleges mozzanat az, hogy az ünnepelt terítke eltér a többiekétől. Általában magunk-nyirbálta mintás papírszalvéta az alátétje, mellette kis virágdísz. Ehhez csatlakozik a gyertyafényes torta vagy kuglóf, aszerint, hogy születés- vagy névnapot ülünk-e.

Közös életünkbe nem sok erre vonatkozó hagyományt hoztunk hazulról. Szerettünk volna azonban arcot adni ezeknek az ünnepnapoknak, szerettük volna a gyerekeink számára is bevésődő, maradandó élménnyé tenni. A fejünket is törtük a „hogyan” érdekében, meg innen-onnan ösztönző mozzanatokot is öszszeszedtünk, mígnem lassan kialakult a mi saját név- illetve születésnapi szokásrendünk.

A teríték is mutatja: amikor a családjunkban születés- vagy névnapot ünnepelünk, akkor közülünk valaki az ünnepelt. Itt van közöttünk. Őt ünnepeljük, neki örülünk, s ezt ő érezheti. Az ünneplés magában hordozza s éleszti, élteti ezt az érzést: jó hogy vagy, örülünk Neked.

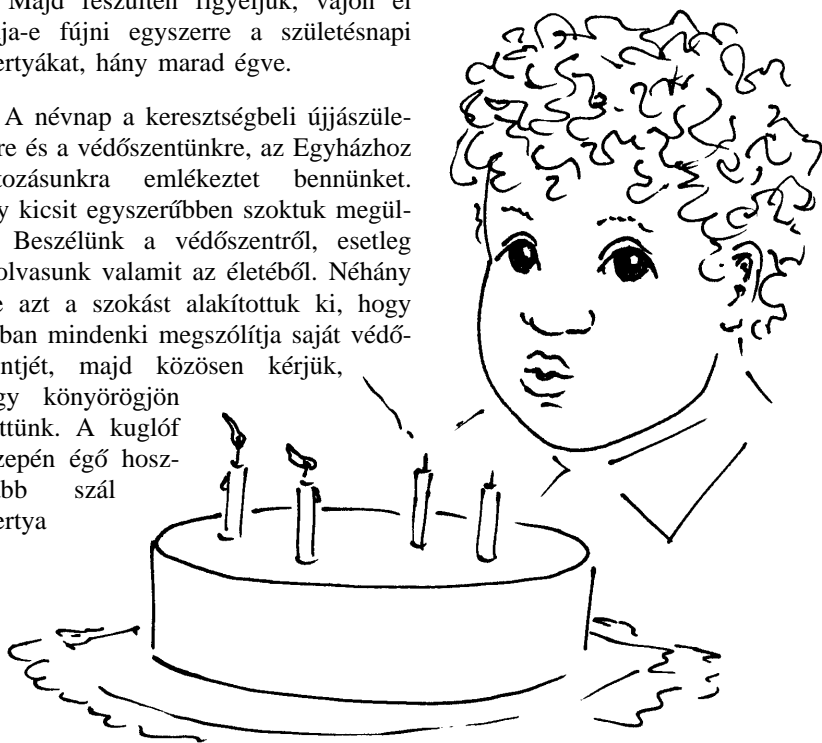
A születésnaphoz hozzátartoznak a szülők is, akiknek közreműködésével életünket kaptuk. Az ünnep, legbensőbb lényegében, végső soron pedig Neki szól, akitől kaptuk és akinek segítségével eddig megőriztük. A teremtő és gondviselő Istennek, az Ő szeretetének és bölcsességének.

A kerek torta ünnepélyesebb nekünk, mint a téglalap alakú. Magunk szoktuk sütni. Amíg kisebbek voltak a gyerekek, én, az anya, piskóta-korongot, csokoládékrémmel és tejszínhabos díszítéssel. A közepén általában az ünnepelt neve, éveinek száma, körben a megfelelő számú gyertya. Még egy fontos körülmény, hogy a torta sütése és díszítése titokban történt. Később a növekvő gyerekek sütötték a szülőket, egyre gyakrabban a testvéreket is. Egyik gyerekünk még ma is ragaszkodik az első idők csokoládékrémes piskótatortájához. A többieknél a különböző receptek, ízek váltogatják egymást és mindig ott van az elnéző hátlásság, ha becsúszott valamilyen szépséghiba.

A konyha az ünneplés színhelye, ott van egy nagy asztalunk, mely körül elférünk. Általában a vacsoránál ünnepelünk. A kezdés előtti készülődés idejére „kitiltjuk” az ünnepeltet még a konyha környékéről is. A többiek igyekeznek szép asztalt teríteni. Amikor minden készen áll, teríték, étel, ajándék együtt van, és

mindenki a konyhában van, meggyújtjuk a gyertyákat, s hívjuk az ünnepeletet. Elfoglalja a helyét, mi, többiek, ránézünk és énekelnünk neki valamit. Ezt követi az érte mondott imádság. Szívesen imádkozzuk, hogy „Szent szívedbe Mária, írd be... mélyen, szereteted jeléül, lángbetűkkel, vérrel. Édesanyánk nevedet szeretet és hála... szívébe örökre bezárja.” Ezután köszöntjük, pusziljuk, talán meghúzzuk a fülét. Az ajándékot vagy elhelyeztük a tányérjánál, vagy most nyújtjuk át azt is. Majd feszülten figyeljük, vajon el tudja-e fújni egyszerre a születésnap gyertyákat, hány marad égve.

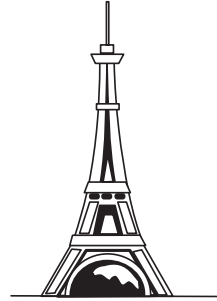
A névnap a keresztségbeli újjászületésre és a védőszentünkre, az Egyházhoz tartozásunkra emlékeztet bennünket. Egy kicsit egyszerűbben szoktuk megülni. Beszélünk a védőszentről, esetleg felolvassunk valamit az életéből. Néhány éve azt a szokást alakítottuk ki, hogy sorban mindenki megszólítja saját védőszentjét, majd közösen kérjük, hogy könyörögjön értünk. A kuglóf közepén égő hosszabb szál gyertya

(kedves barátainktól régebben minden családtag kapott egy-egy, február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén szentelt más-más színű kecses hosszú gyertyát) pedig éghet vacsora végéig, egészen a kuglóf felszeleteléséig.

Az évi 16 ünnep nem oszlik el egyenletesen a naptári évben, vannak ünnepi „csúcsidezőszakok” a családban. Ilyen a június és az október végétől december végéig tartó időszak.

GYEREKSZÁJ

Magyarosítás

Pistike dicsekszik az óvodában:

— Az apu olyan gazdag, hogy még a Kelj-fel tornyot is megvinné nekünk!

A lelkes apostol

— Ági néni, te szoktál templomba járni? — vonja kérdőre az 5 éves Rita az óvónénijét.

— Karácsonykor igen! — vágta ki magát zavartan az óvónéni.

— Ne csak karácsonykor menjél, hanem minden vasárnap! És a gyerekeidet is hozd magaddal, és akkor majd engem fogtok látni, mert én szoktam ministrálni! — bökte ki a lényegét a lelkes apostol.

Nagybőjtben

Pisti tevékenykedő, szorgalmas gyerek. Panellakásban él, így jobb híján még a porszívózást is szívesen elvállalja. Egy napon anyja hiába szól, hogy „Pistikém, vidd le légyszí’ a szemetet!” Pisti nem mozdul. Egy-két órával később újabb felszólítás, kérés újabb feladatra, most se történik semmi. Az anya rosszat sejt; talán beteg vagy valami lelki bánata van szegény gyerekeknek. Este leül a gyerekek ágya szélére:

— Mi baj van, kisfiam?

— Jaj anyu, ne haragudj, hogy ma semmit nem csináltam meg a kéréseid közül, de tudod, holnap megyek a második gyónásomra... és... hogy tudjak valamit mondani a pap bácsinak. Ezért nem tettem meg mindazt, amire kértél.

Jelmondatunk 1996-ban:

Megállunk együtt, elidőzünk és örömforrássá válunk

A schönstatti családok decemberi éves zsinatának az volt a célkitűzése, hogy számba vegye a családok és a családmozgalom életében 1995-ben történeteket, és együtt keressük az irányt 1996-ra.

Az egyes családok beszámoltak magukról és csoportjaikról. Tilmann atya módszerét követve a következőkre kerestük a választ: Mi sikerült? Mi volt szép? Mi az, ami fontos az életünkben? Mi után vágyódunk? Mit tesz a Szentlélek a családok életében? Mi a fontos a családmozgalom számára?

Az elhangzottakból összegeztük, hogy ki mit tart fontosnak, és a súlyponti értékek és feladatok az alábbiak szerint körvonalazódtak:

- Forrássá válni mások számára.
- Elidőzni a társunknál és a Jóistennél.
- Megállni, erőt meríteni, életünk súlypontját a helyére tenni.
- Létapostolkodás.
- Szent István és Gizella házasságkötésének 1100. évfordulója.
- A sok tennivaló közepette visszatalálni az alapfeladatunkhoz (házasság, család).
- Kicsiholni az isteni szikrát a még látszólag ördögi dolgokból is.

Ezeket a súlypontokat sikerült összefoglalnunk a jelmondatban:

„Megállunk együtt, elidőzünk és örömforrássá válunk.”

Jelmondatunk a Szentlélek ajándéka, és egyben feladat is. Ajándék, mert erre utaló ígéretes jelek és tapasztalatok láthatók; és feladat, mert még sok kegyelemre és munkára, imára és áldozatra van szükség, hogy megéljük családjainkban.

Az új jelmondat szerves folytatása a régieknek. Az előző évben a mélységben való növekedést, a befelé fordulást állítottuk az előtérbe. Családmozgalmunk növekedése szükségszerűen megkívánta, hogy ne csak kifelé, hanem befelé is növekedjünk. A „*Gyökereinkből növekszünk*” jelmondatral kihangsúlyoztuk a

gyökértelen tömegember sodródó életével szemben az eredettel szerves kapcsolatot kereső, a szilárd kitarást vállaló, a lelki táplálék után vágyódó életet.

Az új jelmondat továbbmegy ezen az úton, és rámutat a „főgyökérre”, a házasságra. Ebből ered a családok élete, ez tartja fenn, ezen áll vagy bukik a családok jövője. A mai munka-, teljesítmény-, profitcentrikus világgal szemben állva, a sodró áramlatból kilépve, határozott döntéssel a társam felé fordulok. Nem elmenekülni akarunk a mai világból, hanem biztosítani azt az erőt, melynek segítségével nem áldozatok, hanem győztesek leszünk.

Az erő, a kegyelem, a szeretet és az öröm forrását a házasságunk szentségében velünk élő Istennel keressük. Ezt a forrást szeretnénk most kitisztítani, gazdagon áradóvá fakasztani. A jelmondat az ehhez szükséges konkrét lépésre is rámutat. Először is megállunk. Kilépünk a rohanó életből, és időt ajándékozunk egymásnak. Nem kezdünk valami újabb tevékenységbe, hanem az elidőzésünk figyelem, megértés és megnyílás a velünk lakó Isten felé. A jelmondat rámutat a célunkra is. Arra vágyódunk, és azért imádkozunk, hogy forduljon Isten felénk, és kegyelmével örömforrást fakasszon a szívünkben. Ide szeretnénk eljutni. Szeretnénk együtt örülni, az öröm forrásává válni egymás számára, a gyermekeink számára és mások számára. Vagyis azt adni nekik, amire vágyódnak: szeretetet, megértést, figyelmet, időt, erőt...

A jelmondat azonban több mint a súlypontok összefoglalása. Önálló életre kel, és lassan magába gyűjti, magához köti értékeinket. Az a hivatása ugyanis, hogy formát, irányt, tartalmat adjon az éltünknek. A jelmondat az év központi értéke! A jelmondatot tehát nem is annyira magyarázni, hanem inkább telíteni kell. Belehelyezhetünk minden örömet és vágyat, ami csak belefér. Továbbá utat kereshetünk hozzá minden ügyünkben, mindent hozzá kapcsolhatunk.

Van jelmondatunk!

Ha majd megtanulunk mint család és családközösség élni a jelmondatral, akkor ez a felkiáltás: „Van jelmondatunk!”, sokat fog jelenteni. Ezt most tanuljuk, és nagyon szép, ha beindul. A jelmondatunk egyeseknek talán az első pillanatra sokat jelent: *Megállunk együtt, elidőzünk és örömforrássá válunk*. Némelyikünknek nehezebb esik megállni és elidőzni. Nekünk nagyon jól jön ez a jelmondat. Megállunk, pedig annyi a tennivalónk, megállunk, mert nekünk is, a társunknak, a családunknak és a tennivalóinknak is szüksége van erre. „Lassan járj, tovább érsz!” — mondja a közmondás, a mögötte rejlő megtapasztalással szépen utalva megállapításaim legutóbbikára.

Kentenich atya egyik imádságában, a dachau koncentrációs táborban írt *Otthon dal*-ban, megtalálhatjuk az öröm versszakát, amely anyagot nyújt az elmélkedéshez.

*Ismered az országot, öröm járja át,
mindig érzed a ragyogó Nap sugarát:
hol az örök javak birtokában élnek
nyugalomban, oldottságban a kedélyek;
hol szív és akarat mindig felfrissülnek
dúsgazdag adományaitól Istennek;
hol a szeretet varázspálcája hamar
örömmre változtat mindent, ami zavar?*

*E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében Nap-sütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékenyvé gazdagítja;
hazám nekem ez az ország, Schönstatt, életem!*

Az első versszak sorai rávezetnek, hogy honnan fakad az öröm. Megállok, hogy elidőzzem a ragyogó Napnál, az örök javaknál, Isten adományainál, a „varázspálcánál”, az öröm ősforrásánál, hogy a bennem élő Nap, a befogadott örök javak, adományok és a szeretet által — ez mind egy valahol — magam is egyre inkább az öröm forrása lehessek.

Hogyan történik ez a mindennapjainkban?

Próbálok, és ha tudok, megállok, elidőzöm tudatosan egy eseménynél. Lehet, hogy sokszor nem sikerül, de egyszer csak menni fog. Megpróbálok a Jóisten szemével nézni az eseményt, Ő küldte szeretetből, szeretettel, szeretetre.

Az, ami amúgy is szép, nem tűnik el így szinte nyomtalanul, a nehéz pedig széppé válhat. Ha ő küldte, akkor jó. Tilmann atya szavaival élve így panaszkodhatunk: „Az ilyen kemény vaskesztyű ma már nem használatos, Uram! De ha Te akard...”

Arra kell gondolnom, mennyit gyakorol egy-egy bűvész, hogy jól „működjön” a varázspálcája. Hát a mi varázspálcánk nem sokkal jelentősebb az ő ügyes botocskájuknál? Mennyi gyakorlást érdemel hát akkor a mi varázspálcánk, mely örömmé változtat minden zavaró és zavaros körülményt?

FIGYELEM, FIGYELEM! Gyerekvigyzók kerestetnek!

Tilmann atya szerint a lánytáborok sikere a jó társaságon, a fiútáborok sikere a jó konyhán, a családnapoké pedig a jó gyerekvigyzókon múlik. Ezért kérünk mindenkit, akinek a családjában vagy az ismeretségi körében olyan gimnazista korú lány vagy fiú van, aki szívesen vállalna ilyen feladatot, az jelezze Varga Karcsinak és Erikának (23/416-139). A családnapok időpontjai az Oázis előző számában megtalálhatók.

A gyerekvigyzók szolgálatukért teljes ellátást és útiköltségtérítést kapnak, emléküket pedig őrzi a hálás utókor.

Leánytábor

Az idén két turnusban és két helyszínen szervezzük a lányok táboroztatását:

Június 23-28 között a 6-9 éveseknek Sopronban

Július 8-13 között a 10-14 éveseknek Óbudaváron

A jelentkezéseket kérjük az alábbi címre küldeni:

Varga Erika 2040 Budaörs, Rákóczi u. 26. Tel.: 23/416-139

A részletes programot névre szóló meghívóval küldjük.

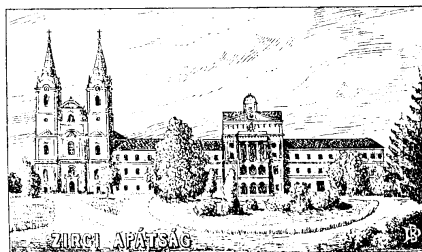
Kirándulás

Szokásos tavaszi túránk április 14-én, vasárnap lesz.

Célpont: Zirc és környéke.

Program: Szentmise — Apátsági múzeum és könyvtár megtekintése — Séta az arborétumban — Játék és séta a Zirc melletti bükkösökben.

A részletes meghívókat idejében küldjük. Mindenkit szeretettel várunk, reméljük, a hó addigra elolvad.

Nyári programok fiúknak

Fiútábor

A tavalyi tapasztalataink miatt a fiútáborok idén ismét a Bakonyban lesznek. A pontos helyszín lefoglalása most van folyamatban.

Az időpontok:

Idősebbek (visszatérők): *1996. július 13-20.*

Fiatalabbak (alsó tagozatosok és kezdők): *1996. július 21-28.*

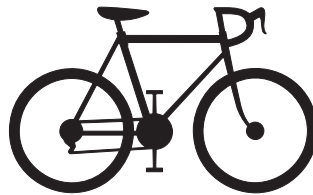
Az előzetes jelentkezéseket május végéig kérjük elküldeni a szokásos adatokkal: név, születési dátum, turnus megjelölése, van-e sátor.

Biciklitúra

Biciklitúrát szervezünk legalább felső tagozatosoknak a Bakonyban és a Balaton-felvidéken.

Időpontja: *1996. augusztus 17-20.*

Megfelelő járművel (legalább váltós) és megfelelő kondícióval rendelkező fiúk és apukák jelentkezését várjuk július végéig. A levélben írjátok meg, hogy milyen járművel rendelkeztek, van-e biciklitáskátok, könnyű (2-3 személyes) sátratok.

Indulás Veszprémből. Útvonal: Veszprém — Zirc — Bakonybél — Magyarpolány — Ajka — Óbudavár — Zánka — Balatonfüred — Veszprém.

Napi 40-50 km-t fogunk megtenni a teljes felszereléssel, ezért előzetes edzés mindenképp szükséges.

Mindkét programra jelentkezni lehet az alábbi címen:

Gábor Miklós, 8200 Veszprém, Előd u. 23.

Miki bácsi

*Minden kedves olvasónknak
kegyelmekben gazdag,
allelujás húsvétot kíván a*

Szerkesztőség